

парламентарне већине; њу образује странка (странке) која у парламенту имају већину, која је победила на парламентарним изборима. Сам тај чин образовања владе иницира шеф државе када мандат за састав владе поверава странци, (њеном лидеру) која је победила на парламентарним изборима и обезбедила већину у парламенту. Изабрана влада мора да ужива поверење парламента и она је на власти све док то поверење ужива. Неповерење може да буде изгласано целој влади или једном или више министара (као нпр. у Француској, Италији и др.) док се у енглеској варијанти парламентаризма свака изјава неповерења једном члану кабинета тиче целог кабинета па повлачи и његов пад-свих министара. Ово неповерење влади парламент може да изгласа било на своју иницијативу (посланика) или иницијативу саме владе када она сама постави питање свог поверења пред парламентом. Поред ове министарске одговорности постоје још нека друга права и средства којима парламент утиче на владу као што су право контроле над њеним радом, постављање питања, подношење интерпелације када се отвара расправа у парламенту о раду владе, вођење анкете и др. Наравно, у парламентарном систему је важна улога извршне власти у целини – дакле и владе и шефа државе, с тим да је влада одвојена од шефа државе; она има свог председника, који у њено име општи и са шефом државе као и са другим државним органима. Но, у парламентарном систему не постоји само једносмеран однос владе према парламенту него је то двосмеран однос у коме и влада (извршна власт) има повратни утицај и средства према парламенту. Зато та друга страна односа законодавне и извршне власти иде на руку извршној власти. По њој она може да распусти парламент па се тако успоставља и сама равнотежа у систему јер као што се влада покоравала парламенту, тако се понекад и он покоравала њој.

Та средства међусобног утицаја на егзистенцију једне и друге власти се фигуративно изражавају формулом „да влада и парламент живе и умиру заједно“. Ово право распуштања парламента, извршна власт обично користи у случају сукоба са њим, када влада (и шеф државе) цени да парламент не изражава мишљење нације, не ужива њено поверење. У земљама парламентарног система ту одлуку о распуштању парламента доноси монарх на предлог премијера (рецимо у Великој Британији), док у републиканским државама са парламентарним системом о томе одлуку доноси председник републике на образложен предлог владе (као рецимо код нас у Србији). Ово право распуштања парламента је противтежа